

OB

81.535

Szente B. Levente

Az első éj

Székelykeresztúr, 1996

Elő - és utószó gyanánt

„...E látvány az embernek fájdalom, mert az állattal szemben ember voltával kérkedik, s annak boldogságára mégis féltékenyen tekint – hiszen egyedül ezt akarja: élni az állathoz hasonlóan, nem életuntan és fájdalom között. S mégis hiába akarja, mert nem úgy akarja, ahogy az állat. Meg is kérdi egyszer az ember az állatot: miért csak bámulsz rám? Az állat akar is felelni, akarja mondani: onnan van ez, hogy mindig nyomban elfelejtem, amit mondani akartam – ekkor azonban ezt a választ is elfelejtette és hallgatott; úgyhogy az ember csak álmélkodott rajta. De álmélkodik önmagán is, hogy nem tudja a feledést megtanulni, s mindegyre a multon csügg: bármily messzire, bármily sebesen fusson is, a lánc vele fut.”

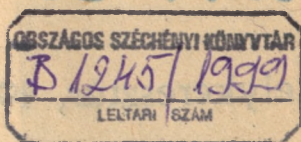
(Friedrich Nietzsche)

Szente B. Levente

Az első éj

Székelýkeresztúr, 1996

OB 81.535

Keresztképem

k
e
r
k e r e s v e
s
z
t a l á l t a m
m e g
a m i t
a n n y i r a k e r e s t e m

Csendélet

nézem a képem
mely rezzenetlenül ott függ
fönt az égen.

Az első éj

fagy volt és szél
tenyérynyi felhő mögött csatangolt a Hold
köröttem puffadt embertetemek
az elalvás gyakorló hívei

és jószagú hideg
kék nagyon mély kék talán
fekete volt az ég
űrben eltolódott idő
agyam porlott kattogva
a csendre hivatkozva

és távoli kalapácsütések
arcomat egy másik arc tolta
zárt csillagfény elé
s csak árnyként lélegeztem
a mozgást kutattam tapogatva húsz újjal
keresve szabad ízét

és álmodtam virág vagyok
és szép és jó és tényleg nem vagyok rossz
és lélegeztem és harmatot ittam és
megtámadtak a hangyák

November előtt

nagy fehér mezőben álltál
karcsú árnyéksziluettet egy magányos
sziklára hajolt fáradtan
a távolban félkört alkotott a világ pereme
s szó s hang nélkül bukott alá
a napfény a holdfénnel keveredve rád esve
szélröptette hajadnak szikrázó szálaira

amikor ott álltál a messzeségben
valakire várva
amikor ott álltál szerelemre vágyva
amikor már könnyed is ömlött és
lábaidon fölkúsztak a virágok
nyitott tenyeredben rózsabimbó aludt
még ott álltál a messzeségben

itthon azt mondták hogy elmentél
pedig láttalak hogy még ott állsz

eleredt az eső és hideg lett itthon
sáros lett a fehér mező
az alvó rózsza nyílni vágyott
és kikandikált ujjaid közül

X Az úr

vagyunk istenek kiknek
az ember elfelejtett nevet adni
gyengék és megalázottak
csonka mankóikkal a fekete űrt
szurkáljuk
hamuszürke feslett ábrázatunk
az élet fölött lebeg

alszik de sohasem álmodik
bennünk a szörny
az apokalipszis emlékével

hol a lovas
a trónra vedli árnyékát
bűnt lopva halhatatlanok közé
alkonyát követve
mosolyunk odafönt kőbe fullad
csillagpor hull alá
a láncravert tengerre is.

Perverz képekben

megérintem lábaid
futó homokként ömlök végig tested illatos
anyagán

minden szemcséimmal rád esek
tüzelő vágyat hozok
őrülten reszkető ujjaim hegyével
végigjátszom Bach összes futamát fogaidon
vérben viruló fület festek
hordágy fertőtlenített fehérségére
szádat keresve
fekete talajban turkálók majd
képmásodra sóhajtvá
tükörből nézlek
míg el nem tűnsz vágyaiddal
egyszer a verebekkel
újszülöttként
visszaszállva a menybe

fejemet levágom és öledbe helyezem
mert újrakezdődni látok mindent
hogyan szállítanak a keresztről
sírboltba ültetve
gondolok temetésedre

.....
újszülöttként
visszaszállva a mennybe
.....

gondolkodok tehát őrült vagyok
perverz képekben

Cím nélkül

falon kúszik a csend

utánanyúlok

és tíz körömmel

lekaparom

Hát te? (kérdeztem
magamtól)
(Huginak)

úgy láttam nekem a
szárnyaim az égig értek
hát neked ?

és még azt is láttam
hogy odafönt csak az űr van
Ki (fogadott)
hát te

aztán csak lebegtem

álmodtam

tovább

kell . . .

!

Átvirasztott éjek *(Csillához)*

reggelente apáink halott árnyait
élő szobrok közt egy pillanatra még
úgy hiszem látom
házam falai hideget árasztanak
nyomomban lihegő jövőm
magányom enyészik

esténként csukott szemhélyaimon
fürge ujjaim játszanak
szerelmem képmását simogatva
ébren maradok még
mielőtt álmodni mernék
hangtalan csókokat dobálva
rád -

gondolkodom és érzem
már az is fáj.

Szerelmed koldulom *(Csillához)*

hozzád jöttem
csendben lépkedve érted kiáltok
a magasba tekintve még hátrafordulok
feléd nyújtva kezem
nézlek szótlanul
várom
hogy megérints
... én csak szerelmed koldulom.

Még itt vagyunk!

fázik az alkony
s az esti szél hidegen
reccsen a köveken
maga előtt hajtva a tél
őszülő hajszálait
beborítva a Küküllő habjait
anélkül hogy búcsút intene
esőmosta kedveselnek

gyengéden suttog a szellő
fáradtan ránk pislog
s egyik szemét bágyadtan lehúnyja
átkúszik fölöttünk
szúrós porszemcséket sodorva
éber szemeinkbe

már mesélnek a szép napok is
rossz idők múlnak
s jót várva szeretteinket
hazafújják mindörökre
messziről csókot dobnak
a költöző madarak
nekünk hagyva az anyaföldet
mint megfakult
pillanattfelvételt . . .

Ösok

az vagyok ki
voltam
és voltam ki leszek
hosszú létezésen át
míg valahol
itt élek
csendesesen létezem

Mítosz

éhes vagyok
elragom hát köldökzsinórom
a szennyből egedet látom
kéken mint a tüzet
emészteni várlak.

ott vagyok kőben
fűben fában virágok leheletében
hegyek talpazatát képezem
jégvirág fölolvadt álmaiban
a tűzben a tengerek habjaiban keresett
szírének énekében
békében –
ha vagyok még.

Majd ha...

aztán
legyek béke mi
terheli lelkiismeretem
(sötétségben hogy ne lássam
könnyeit)
benne fehér tóban
üres tükörben
egy gondolat
(majd ha)
rám néznek
oda hol nem vagyok
(csak benned)
míg te haldokolsz

hol vagytok?
vagyunk?
vagy?

szemedben fény színek és
felismerés
szerető szerelem
félelem féltékeny bosszúálló
nyomor a szenvedés kinja
élet amit te adsz
halálod magad vagy
(átnéztem az ablakon és még egyszer
széppé varázsoltam a csendet!)

Töredék után

szemedben alkony borul
mi álmainkat messze viszi
őszbevonuló fecskehadakkal
karminvörös hajad
elkísér még

*

ahogy zuhanunk az ágyban
és zubog vérünk
homlokunk összeér szigorú
mosolyban összeforrva
a bennünk térdelő embert
keressük a követ
a keresztet mit kijelöltek

*

amint kiderül az ég
földre kényszerít a fagy
isten veled
csak maradj hol vagy.

Sírfelirat

kerestem embert és istent
magamra találtam
nem hiszem már –
tudom.

Téboly

üldözöm ördögeim

látom őket is

kikhez

azt mondjuk hogy

beszélek

Képzelt hatalom

uralkodom mozgás felett

és vagyok szű

az életfelé törve

hajtom végzetem magam elé

mikor eljött az időm

kinyitom kapuit a tulsó világnak

és átengedem élő szavaim –

Rajta

Fekete rózsa árnyat vet

(L. Szávuly Attila és
Szávuly Lajos emlékére)

azon a napon amikor
esőt hoztál reánk de még
elejtette tobozát egy fenyő
hol árnyékban omlottak zord sziklák
eltakarták barlangjait
a sötétnek és
(imádkoztunk)
utolsó szavad
vagyunk mi fölötted és gyalázva
önmagunk tetteit
könnyezünk
neked
nézünk egy pontra hol
lennél hol léteztél és vagy
talpig fekete bőrben ahogy szeretted
hosszú hajunkat fújja a szél
a sötétet kis fény váltja föl és
várunk míg leég a viasz
virágok lopva szívedre
– imádkozunk

(ezer év)

van egy nő ki szeret
vagyok én ki szeretem

őt
(ő engem)

van egy fa
öreg és nagy
(azt mondja ezer éves)

oda szoktam járni
(a nő elől)

egyszer egy nap megragadta
(?)
tekintetem
és kezeit láttam testemet
markolászva

(ő voltam én –
már nincs az a fa
tudom
maradt az ezer év.)

Tartalom

Keresztképen	3
Csendélet	4
Az első éj	
November előtt	5
X az úr	6
Perverz képekben	7
Hát te? (kérdéstem magamtól)	
Cím nélkül	8
Átvirrasztott éjek	9
Szerelmed koldulom	
Még itt vagyunk!	10
Ősök	11
Mítosz	
Majd ha	12
Töredékek után	13
Sírfelirat	
Téboly	14
Képzelt hatalom	
Fekete rózsza árnyat vet	15
(ezer év)	16
Tartalom	17

Tartalomjegyzék

1	Köszönetnyilvánítás
2	Bevezetés
3	Az első fejelet
4	Bevezető fejelet
5	Az első fejelet
6	Az első fejelet
7	Az első fejelet
8	Az első fejelet
9	Az első fejelet
10	Az első fejelet
11	Az első fejelet
12	Az első fejelet
13	Az első fejelet
14	Az első fejelet
15	Az első fejelet
16	Az első fejelet
17	Az első fejelet
18	Az első fejelet
19	Az első fejelet
20	Az első fejelet
21	Az első fejelet
22	Az első fejelet
23	Az első fejelet
24	Az első fejelet
25	Az első fejelet
26	Az első fejelet
27	Az első fejelet
28	Az első fejelet
29	Az első fejelet
30	Az első fejelet
31	Az első fejelet
32	Az első fejelet
33	Az első fejelet
34	Az első fejelet
35	Az első fejelet
36	Az első fejelet
37	Az első fejelet
38	Az első fejelet
39	Az első fejelet
40	Az első fejelet
41	Az első fejelet
42	Az első fejelet
43	Az első fejelet
44	Az első fejelet
45	Az első fejelet
46	Az első fejelet
47	Az első fejelet
48	Az első fejelet
49	Az első fejelet
50	Az első fejelet
51	Az első fejelet
52	Az első fejelet
53	Az első fejelet
54	Az első fejelet
55	Az első fejelet
56	Az első fejelet
57	Az első fejelet
58	Az első fejelet
59	Az első fejelet
60	Az első fejelet
61	Az első fejelet
62	Az első fejelet
63	Az első fejelet
64	Az első fejelet
65	Az első fejelet
66	Az első fejelet
67	Az első fejelet
68	Az első fejelet
69	Az első fejelet
70	Az első fejelet
71	Az első fejelet
72	Az első fejelet
73	Az első fejelet
74	Az első fejelet
75	Az első fejelet
76	Az első fejelet
77	Az első fejelet
78	Az első fejelet
79	Az első fejelet
80	Az első fejelet
81	Az első fejelet
82	Az első fejelet
83	Az első fejelet
84	Az első fejelet
85	Az első fejelet
86	Az első fejelet
87	Az első fejelet
88	Az első fejelet
89	Az első fejelet
90	Az első fejelet
91	Az első fejelet
92	Az első fejelet
93	Az első fejelet
94	Az első fejelet
95	Az első fejelet
96	Az első fejelet
97	Az első fejelet
98	Az első fejelet
99	Az első fejelet
100	Az első fejelet

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

**A kötet a székelykeresztúri Sziget Ifjúsági és Tanács-
adó Iroda gondozásában jelent meg.**